

THE SCHOOL TIMES

Temný a strašidelný podzim

A jsme zpět ...

Je to již čtvrtý rok, co vychází náš školní čtvrtletník „THE SCHOOL TIMES“ a po několikaměsíční odmlce jsme tu znovu s podzimním číslem.

Doufáme, že i tento rok Vás zaujmou čtyři vydání našeho časopisu, která budou jako vždy věnována jednotlivým ročním obdobím.

Co Vás čeká a nemine, aneb pár slov na úvod:

Stejně jako minulý rok i tento je ve znamení podzimní nálady. Venku právě nastává to pravé sychravé počasí a k němu rozhodně nesmí chybět dobré čtení. Tím se samozřejmě myslí především napínavé příběhy.

I v tomto vydání se můžete tedy těšit na různé příspěvky. Znovu Vás svými historkami postraší žáci 7. a 8. třídy, z jejichž slohových prací se většina našeho časopisu skládá. Pozadu rozhodně nezůstanou ani naši věrní dopisovatelé, kteří si pro Vás připravili zajímavé příběhy.

Doufáme, že se Vám i tentokrát budou naše příspěvky líbit a i nadále se budete těšit na další vydání časopisu THE SCHOOL TIMES, které by nás pro změnu mělo přenést přes deštivý podzim do bílé zimy.

Tajemný hrad Zvíkov

Snad každá země má své záhady a tajemná místa, o kterých existuje množství legend a příběhů. Otázkou však zůstává, zda jsou tyto příběhy pravdivé, či jsou jen výplodem fantazie některých z nás. Jak se ale říká „Na každém šprochu, pravdy trochu“ a tak i byť málo důvěryhodné příběhy mohou mít pravdivé jádro.

Řadu z nás to možná udiví, ale i naše země má mnoho míst, kam lidé jezdí nabírat tzv. pozitivní energii, nebo se naopak chodí bát. Takovými místy rozhodně nemyslím hřbitovy, přestože většina by s představou strašidel a hrůzy začala zrovna zde. Kromě tajemného lesa Bor, jeskyně Býčí skála a katakomb v Jihlavě, je to i řada hradů. Mezi ty, které se mohou pyšnit legendami o vodnících, bílé paní, či bezhlavém rytíři, patří bezesporu hrad Houska či Lemberk. V tomto vydání se však zaměříme na hrad, který se jmenuje Zvíkov a především se budeme zabývat jeho tajemnou, legendami opředenou věží.

Tento gotický hrad dal údajně na počátku 13. století vybudovat Přemysl Otakar I. a na jeho dokončení se podílel Václav I.. Méně jasné však již je, kdo stavěl zvláštní věž, která se nachází ve středu tohoto komplexu a nazývá se Hlízová nebo také Markomanka.

Řada odborníků se domnívá, že tu stála již dávno před zahájením výstavby samotného hradu. Dokonce zde byly umístěny korunovační klenoty a to do té doby, než pro ně Karel IV. našel vhodnější místo v prostorách hradu Karlštejn.

Za její stavitele jsou dle některých pokládáni Keltové, dle jiných zase germánské kmény Markomanů. Obvodní kameny této věže jsou na mnoha místech zdobeny zvláštními znaky, vytesanými do jednotlivých bloků. Tyto znaky se podobají germánským runám. Nikdo však zatím nezjistil, co přesně znamenají.

Nejzáhadnějším místem však bezesporu zůstává 1. patro věže - korunní síň. Ta je nejčastěji zmiňována v souvislosti s podivnými jevy, které byly na hradě pozorovány. Filmařům se tu nevysvětlitelně vybíjely baterie k profesionální kameře, přestože byly právě vytažené z nabíječky. Když se jeden člen štábu pokusil natočit střed klenby s řetězem, opakovaně mu zcela vybledl obraz v hledáčku. Při natáčení pohádky Marie Růžička, museli filmaři Hlízovou věž opustit bez natočených záběrů. Obrazovky monitorů se jim nevysvětlitelně, jakoby odshora zalily červenou barvou a nebylo možné je znovu zprovoznit.

S podivnými věcmi se zde lidé setkávali zřejmě často. Od roku 1579 se tu začal zjevovat tzv. Zvíkovský rarášek. Tomu se údajně nelíbilo, že dělníci opravují věž Markomanku a z hradu je vyhnal. Pravděpodobně je to také právě on, co může za to, že se v těchto místech rozbíjí elektronika a málokterá fotografie zde pořízená se vydaří. Ať je to ale jakkoliv, zřejmě musel být ve své době hodně známý, když o něm Ladislav Stroupežnický napsal knihu a Vítězslav Novák složil operu.

KARLŠTEJN

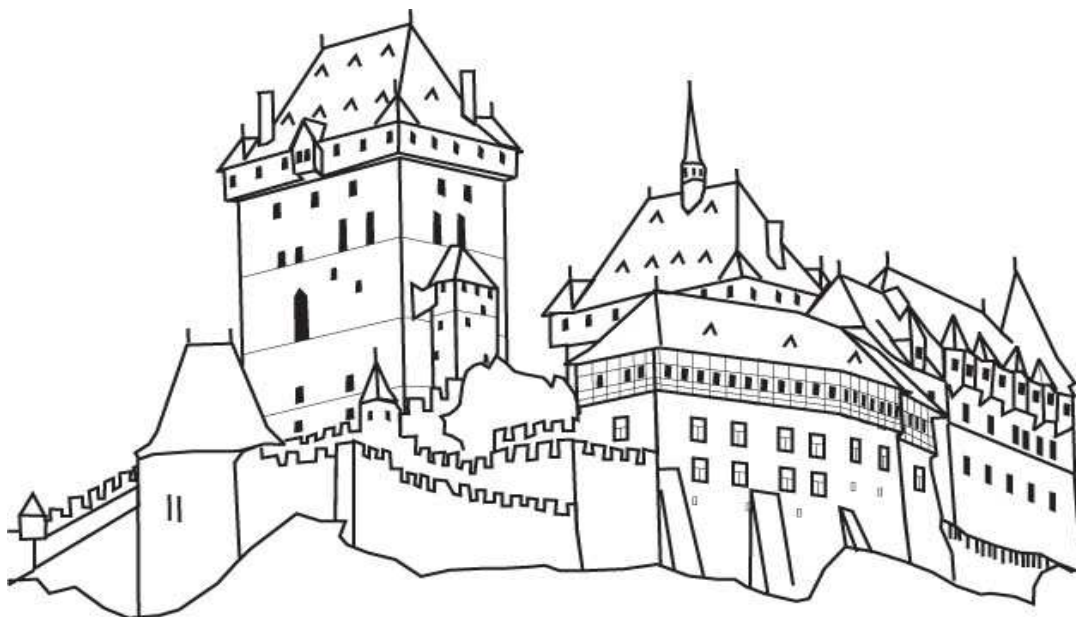
29. září jsme jeli se školou na hrad Karlštejn. Když jsme autobusem dorazili na parkoviště vyšli jsme ven a vystoupali kopec, který vedl k hradu.

Když jsme došli na Karlštejn, čekal zde na nás pan průvodce, který nás provedl hradem. Pak jsme se prošli po cimbuří, ze kterého byl krásný výhled na okolí hradu.

Před hradem jsme si prohlédli různé stánky se suvenýry. Na závěr jsme šli do muzea voskových figurín. Bylo tu mnoho postav panovníků, prezidentů a dalších historických osobností například Marie Terezie, Boženy Němcová aj.. Také tu bylo kalejdoskopové kino.

Když jsme si vše prohlédli, už byl čas jet domů. Výlet se mi líbil.

žákyně 7. třídy

Základní škola v šedesátých létech minulého století

Tak Vám, vážení, budu ve školství pomalu končit. Čas oponou trhnul a je neúprosný. Ano, jsem to já, Standa Kučera. Táhnu tu káru již 44 let a v noci slyším, jak mi kornatěji tepny a vržou šlachy. Mám stříbro ve vlasech, olovo v nohách, drahé kameny v ledvinách a do vany lezu po hlavě. V roce 1973 jsem, coby vojín, na stráži komunismu učil ostatní nešťastníky v zeleném německá slovíčka, abychom tomu kapitalistickému světu nakopali zadek a všude konečně zavládl marxismus leninismus. Peníze měly ztratit smysl, všechno mělo být zadarmo a všichni jsme měli chodit s internacionálou na rtech, uvědoměle plnit pracovní plány a tím uchovat na věky výdobytky socialismu.

Právě jsem se vykoupal a z té vany lezu opět po hlavě, abych byl stařecky in. V červnu LP/ANNO/ 2017 odejdu za kamarády do zasloužené penze, pokud mne neosloví učitelský Mannitou, a já zmizím v posmrtném pedagogickém erebu. To bych nerad, protože mne stále baví otáčet se za „krásnejma kočkama“ a stále konstatuji, že ten nejvyšší konstruktér se tam nahoře při výrobě něžného pohlaví skutečně pochlapil. Proto jsem již tři roky prase (pracující senior), abych byl všemu krásnému stále nablízku. A víte co, já se s Vámi nyní podělím ve vzpomínkách, jak to všechno začalo. Mám na to celý rok, abych si s nostalgií zavzpomínal.

Je leden roku 1958. Maminka Danuška mě vleče závějemi k místní škole. Má se odehrát můj zápis. Zápis budoucího génia. Sníh mi sahá až k poklopci tesilových kalhot. Filcové botky mizí kdesi v závějích. Na hlavě mám čepici zmijovku laděnou v okrovém provedení. Vítá nás ředitel Žalud. Naše cesty se v budoucnu mnohokrát protnou. On je veliký soudruh a já vnuk prožluklého podnikatele, který ve své cukrárně vykořisťoval zmrzlinou a perníkovými koni soudruhy dělníky. Však s ním soudruh Kléma zatočil. Cukrárnu mu prostě sebrali a dovolili mu v ní pracovat za pár stovek. To jsem však v té době nechápal a radostně se hrnul do budovy, kde mi tvrdili, že prohnílého Ježíška nahradí štědrý děda Mráz, Ředitel Žalud řekl pouze: „Čest práci, soudružko Kučerová, tak Vám ho zapíšeme.“ Stárnoucí dáma nás odvedla do místnosti, kde jsem měl malovat a poznávat barvy. Na zdi mě zaujali tři obrazy

podivných individuí. Soudružka učitelka postřehla můj pátravý pohled a sonorním hlasem mě poučila, že ten s fajfkou je soudruh Gottwald, ten s bosou hlavou soudruh Lenin a ten s obrovským knírem generalisimus Stalin. Měl jsem z nich respekt, docela jsem se bál. Doma mě děda poučil z invalidního vozíku, že to byli masoví vrazi, a tomu Stalinovi brzy v Praze odstřelí pomník. Tehdáž jsem asi čuměl jako mentálně retardovaný, protože jsem dědově rétorice vůbec nerozuměl. Děda brzy pod pečlivým dohledem jediné moudré strany zemřel a já s úžasem poznal, že měl ve všem pravdu. Vše však má v mém vypravování svůj čas. Takže popořadě.

Epizoda první: Jsem žákem první třídy v nejmysterióznější obci v Čechách v Panenském Týnci. Sedím ve druhé lavici a dloubu se násadkou v nose. Násadka je pero, které namáčím do inkoustu, který na mne civí z kalamáře v lavici. Je rok 1958 a podzim má být neuvěřitelně deštivým. Plnicí pera a propisky ještě neznáme. Násadkou vládnu blbě, a tak dělám na sešit obrovské kaňky. Soudruh učitel Lapka mi násadku zabavil s tím, že jsem špinavý jako podsvinče a dal mi obyčejnou tužku - Kohinoor č. 1 s měkkou tuhou. Mám cejch leváka a jsem předěláván doprava. Tehdy ještě netuším, jak je to absurdní. Nade mnou totiž visí levicový prezident Antonín Novotný. Již v deváté třídě na můj stůl dosedne vynikající literární skvost „Jak chutná moc“ a hlavní postavou je právě tento soudruh. Ale zpět do reálu.

Levou ruku mám přivázanu ke stehnu a pravá mě zatím moc neposlouchá. Ale vždyť já nakopávám míč levou, raketu držím levou, hrnek v levé a příbor obráceně. Dneska se leváci mají! Ach-jo. Na každé lavici visí vlaječka. Vzornáci mají červenou s beruškou. Moje maličkost, Nepeřený a Kofroň jsme se k této poctě zatím nepropracovali. Naše lavice zdobí nádherně černá, na které je bílou pastelkou vykreslený výjev z vepřína. Kofroň pláče, mně se ten kanec líbí. Řízky mám rád. Každý den jsme hodnoceni do malého notýsku. Kladně červenou hvězdičkou, záporně modrou nulou. Můj notýsek připomíná za měsíc říjen státní vlajku. TGM by měl radost. Na bílém papíře jednou červená, podruhé modrá. Máma to doma vždy obrečí a táta hledí kamsi do prázdna. Radost jim dělám v tělocviku a hudebce. Výborně bruslím a kopu levou. To

vykořisťovatel děda mě naučil, než umřel. Starší kluci mě berou mezi sebe, já oba sporty od malička fakt umím. Hezky zpívám a jsem proto ve sboru, který jezdí na zájezdy. Stydím se, jsou tam samé holky. V devítce se mi to začne moc a moc líbit. Vyhodí mě. I levorucí mutují. S tím nic nenaděláte.

Dneska mě táta seřezal. Modrá nula byla dvakrát podtržená. Do kalamáře jsem neměl co namáčet. Píšu Kohinoorem, však víte. Beznosková přede mnou má nádherné dlouhé copy. Dnes už je v nebi. Sylvo, promiň, že jsem tě je tenkrát v tom inkoustě vymáchal. Byl to projev lásky-fakt. První rok jsem zažil náboženství. Chodil k nám pan farář Štenberk. Vyprávění z bible se mi líbilo. Vrátil mi Vánoce a Ježíška. Příběhy o Golgotě, Betlémě, králi Šalamounovi se mi líbily. Za rok už nechodil, ředitel Žalud mu zakázal přístup do školy. Řešili ho na výboru KSČ. Prý poslouchal Svobodnou Evropu. Co je Svobodná Evropa jsem netušil. Maminka křičela na dědu, aby mě neblbnul hlavu. Že tam budu jednou poslouchat Karla Kryla, to jsem skutečně nevěděl.

Je leden roku 1959. Jsem jiskra. Celou první třídu přivedli do tělocvičny. Sedělo tam za stolem mnoho dospělých. Dva se mi moc líbili. Říkali jim lidoví milicionáři. Měli celá prsa plechová, samé odznaky. Moc jsem chtěl ty odznáčky mít. Nedali mi je. Za to jsem dostal jeden na bílou košili, kterou mi maminka Danuška vyžehlila. Předala mi ho děvčata z deváté třídy. Žaludová, co má tátu ředitele a Markvartová, která má tátu na obci. Prý je to soudruh tajemník. Holky měly modré košile a na krku podivný kus červeného hadru, který byl v místě, kde měly volátka dospívajících. Tvářily se hrozně přísně - jako jejich tátové, kteří tam taky byli. Tvrdily, že je to hrozná čest, které se mi dostalo. Děda se mi doma smál. Rodiče ho opět kárali. Na odznak jsem byl pyšný. V první třídě a už se mnou počítají. Za dva roky budu pionýr. Jako děti v Sovětském svazu. To je náš velký vzor. Stále nám to říká soudruh ředitel Žalud a soudružka Buflerová, co má na starost pionýry. Stále se mi zdá, že už jsem také velký pionýr, mám tu červenou věc na krku a rozdávám odznáčky jako Markvartová. Co zatím netuším, je jedna podstatná věc. Mé plány rozmetají v budoucnu dvě věci. Džínový věk a čtyři

báječní vlasatí kluci z Liverpoolu. No, ano! Help a Hej Jude budou mít přednost. Kvůli riflím, vlasům a džínové bundě se moji rodiče dost zapotí.

S jarem nás potkala veliká radost. Budeme nacvičovat na spartakiádu. Příští rok pojedeme do Prahy na veliké cvičení. Takhle prý jezdí sovětští pionýři do Moskvy. Radost mě brzy přešla. Blbá spartakiáda sežrala všechny tělocviky. Už nekopu báječně levou, už nebruslím na Hladíkově rybníku, neskáču do dálky a do výšky. Hodinu co hodinu tančím obkročák pod podivnou májkou, držím stuhu, u nosu mám nudli a nemůžu se vysmrkat, protože bych pokazil celkový dojem ze skladby. Celá moje rodina spartakiádou žila. Naši byli staří sokolové a to cvičení jim vracelo krásnou Masarykovu republiku. Já tyto masové svátky nenáviděl. V budoucnu jsem se ze všech pražských líbánků vždy vykroutil.

Mé první vypravování končí. Je tu červen a já mám košili s odznáčkem jiskry a jdu si pro vysvědčení. Pan učitel Lapka mě chválí. Prý jsem se velmi zlepšil. Mám tři dvojky. Z tělocviky - kvůli spartakiádě, z kreslení kvůli šíleným obrázkům a z počtů. Štve mi, že všichni z naší Ořechové ulice mají samé jedničky. Nejvíc mě mrzí, že mi sebrali černou vlaječku s prasetem. Moje práce pravou rukou se prý zlepšila. Škoda, byla moc krásná.
Příště - Jak jsem proplul obecnou.

Mgr. Stanislav Kučera

Strašidelné příběhy

A znovu nám za dveřmi stojí podzim. Stromy se začínají vybarvovat a venku „běsní“ typické dušičkové počasí. Ne každý má tohle všechno rád. Proto přicházíme s nabídkou, abyste zůstali doma a raději si přečetli příběhy, které jsme pro Vás přichystali.

I tento rok dostali žáci za úkol vymyslet nějaký hororový, nebo alespoň napínavý příběh. Žádný z nich zbytečně dlouho neváhal, a tak se stalo, že většina z nich sáhla po strašidelné tematice a rozhodně se toho zhostili se ctí. Odvažujeme se proto tvrdit, že se máte skutečně na co těšit.

Doufáme, že se Vám jejich výtvoři budou líbit a tím pádem se budete těšit i na nové příspěvky, které bezesporu přinese následující vydání časopisu. To bude stejně jako minulý rok, věnováno **ZIMĚ**.

Moje strašidelná oslava

Bylo sedmého února. Ráno jsem se probudila s budíkem, kde bylo napsáno „NAROZENINOVÁ OSLAVA“. Rychle jsem vstala a utíkala dolů do kuchyně. Tam už čekala mamka, která připravovala občerstvení na oslavu. Ve dvanáct hodin jsme s mamkou vyrazily pro dort a rovnou jsme se stavily pro moje kamarádky.

Přijeli jsme domů, kde jsme si nechaly občerstvení a tašky. Převlékly jsme se a šly do krytého bazénu. Tam jsme strávily čtyři hodiny. V pět pro nás přijela mamka, protože byla veliká zima a my byly ještě trochu mokré. Odvezla nás domů, kde bylo už vše připraveno. Mamka s bráchou odjeli k babičce, kde měli zůstat přes noc.

Nastala tma a my jsme se začaly v tom obrovském domě samy bát. Abychom na to nemyslely, tak jsme si v obýváku pustily hudbu a začaly tancovat a pořádně slavit narozeniny. Bylo tak 22 hodin a my jsme si šly lehnout ke mně do pokoje.

Lehli jsme si do postele a pustily si film, tedy spíš horor „Zhasni a zemřeš“. V půlce už jsme se bály. Dokoukaly jsme ho a začaly jsme si o tom povídat.

Vyprávěly jsme si příběhy, co se nám staly. Fakt jsme se strašně bály, tak jsme si řekly, že půjdeme spát. Už jsme skoro spaly, když v tom se rozsvítila lampička, sama od sebe. Tak jsme si říkaly: „ Jo, to je jen sranda.“ A sváděly jsme to jedna na druhou. Já jsem tu lampičku vypnula a znovu jsme si lehly. Jen co jsme se otočily, znovu se rozsvítila. Tak jsem ji vypočila ze zásuvky.

V pohodě jsme si lehly a usínaly. Na stěně jsem měla pět obrázků. První byl s holkami, druhý s babičkou, třetí s dědou, čtvrtý s druhou babičkou a pátý s mamkou. Nastala druhá hodina – 8. února. Lampička se znovu rozsvítila a zároveň spadl obrázek s dědou. Všechny nás to probudilo a byly jsme strašně vystrašené.

Rozhodly jsme se, že si půjdeme lehnout do ložnice. Ležely jsme a najednou jsme uslyšely hluk, jako kdyby dole v obýváku prasklo zrcadlo a spadlo na zem. To už se polovina z nás rozbřečela.

Volala jsem mamce, ta to zvedla a brečela a já taky. Tak se mě ptala, jestli to vím. Já jsem se jí ptala: „Co mám vědět?“ Mamka mi řekla, že mi umřel děda. V tu chvíli jsem se rozbrečela ještě víc. Když jsem se uklidnila, vše co se stalo, jsem jí řekla a ona se rozhodla, že přijede za námi.

Mamka přijela a všechny nás uklidňovala. V obýváku bylo vážně rozbité zrcadlo, které jsme dostali od dědy. Mamka ho uklidila a šli jsme spát. Ráno, když už jsme holky odvezli domů, našli jsme v kuchyni na pultu dopis.

Závěť, kterou napsal děda. V závěti bylo napsáno: „Milé děti moje. Nechci, abyste se kvůli tomu, že nejsem s vámi, nějak zhroutily, proto chci, aby po mě nic nezůstalo. Vážně nic! Miluju vás!“

Abychom mu jeho přání splnili, tak jsme vše od něho zlikvidovali. A holky už u mě nikdy nechtěly spát.

žákyně 8. třídy

Dům číslo 666

Dům číslo 666, známý též jako „Pekelný dům“. V Americe je dům, ve kterém se odehrála spousta děsivých věcí.

Dům byl postaven roku 1900. Nikdo neví, proč a kdo ho postavil, ví se však jedno, a to, že v něm žil osamělý muž, podivín, který chodil zahalený, s nikým nemluvil a ostatním se vyhýbal.

Od té doby, co tam žil, se v okolí začaly ztrácet děti. Bylo zaznamenáno kolem patnácti zmizení. Jednou lidé vtrhli do jeho domu v podezření, že on je ten únosce. Ve sklepě objevili kosti, lebky a pentagram. Lidé zjistili, že děti byly obětovány během satanistických rituálů.

Lidé muže odvedli na hranici a upálili. Když plameny pohlcovaly jeho tělo, stačil ještě vykřiknout: „Proklínám tento dům a všechny, kdo do něj vstoupí!“ Lidé byli zděšeni a domu se vyhýbali.

Roku 1930 dům koupil obchodník, který z něj chtěl udělat prodejnu. Avšak dům byl ve špatném stavu. Obchodníka to ale neodradilo od jeho snu. O týden později ho našli oběšeného ve sklepě a u něj vzkaz: „Měl jsem pocit, že mě noc co noc někdo sleduje... Slyšel jsem neznámé hlasy a často vídal ducha malého kluka v druhém patře. Toto šílenství mě donutilo k mému činu.“

Od té doby se v domě děly samé strašné věci. Roku 1945 tu našli tělo mrtvé dívky. Roku 1950 dům koupil mladý pár a o tři dny později mladík dívku ubodal a pak sám spáchal sebevraždu. Roku 1963 dům navštívil zloděj, ve snaze objevit nějaké cenné věci. Šel do sklepa, kde se psychicky zhroutil a oběsil se.

Roku 2003 dům pozorovala skupina lovců duchů a z nahrávek audia, našli vzkaz jedné z obětí domu: „Zmizte, doku máte čas!“ Jedna z kamer pak zachytila ducha ve sklepě, jak sedí v kruhu a se strašidelným výrazem je sleduje.

O pět dní později se skupina lovců duchů vybourala. Po nárazu do kamionu z nich nikdo nepřežil. Od té doby se lidé domu vyhýbali.

žák 8. třídy

Můj miláček

Jmenuji se Kate, je mi patnáct a chtěla bych Vám vyprávět můj příběh. Jsem tak trošku strašpytel..., to víte, prázdný byt, rodiče jsou pryč..., kdo by se nebál. Já se bojím už jenom trošku, protože mi rodiče koupili psa. Jmenuje se Dory, jako ta rybička z filmu. Mám ji hrozně ráda, ale moji Dory nejvíc.

Rodiče hodně pracují, jsou podnikatelé, a tak často chodí na firemní večírky. Ten den bylo 6. 6. 1666 (epické datum, co?) a oni zrovna na jeden šli. Nevadí mi to. Už jsem si zvykla. Má Dory spí pod mou postelí, takže je mi nablízku.

Když rodiče odcházeli, měla jsem divný pocit, takový svráštělý žaludek. Ale nic. Říkala jsem si, že to přejde. Nepřešlo. Vykoupala jsem se, pohrála s Dory a šla spát.

Pokaždé, když vidí Dory, jak si lehám do postele, automaticky si už zalézá pod postel. Dneska také zalezla. Ale nijak se jí tam nechtělo. Můj divný pocit stále nepřestával. Divný. Řekla jsem si, že se z toho zkusím vyspat. Nešlo to. Po dvou hodinách marného usínání jsem slyšela kroky a takové divné funění. Vyletěla jsem z postele, rozsvítila, prošla celý pokoj a nic. Dory na mě tak divně koukala. Zhasla jsem a pokoušel se dál usnout.

Po půl hodině mě v polospánku vzbudila rána. Velká rána. Ze strachu jsem sáhla pod postel, abych se ujistila, že je Dory v pořádku. Byla, lízala mi ruku a škrábala packou. Usnula jsem.

Ráno jsem se probudila. Bylo hezky, sluníčko prosvítalo skrz žaluzie až do mého pokoje. Dory pod postelí nebyla a jelikož byly otevřené dveře, tak asi prostě šla jinam, asi do obývacího pokoje. Nehledala jsem ji. Šla jsem rovnou do koupelny. Divné. Do koupelny byly dveře zavřené. Nikdy je nezavíráme. Otevřela jsem je a na zemi ležela mrtvá Dory. Na zrcadle bylo krví napsáno: „I člověk dokáže škrábat a lízat ruce...“

žákyně 8. třídy

Tábor

Chtěla jsem jet na tábor a našla jsem jeden dokonalý uprostřed lesa u kopce nedaleko louky a menšího rybníku. Byla jsem ráda, že jsem se tam dostala... prozatím.

Uplynul nějaký čas a mně se tu líbilo čím dál tím víc. Večer má být táborák a kolem se říkalo, že bude také bojovka, ale vedoucí nedali nic znát.

Najednou slyším, jak na mě u srubu volají kamarádky „Je večere, dělej!“ Vylezu ze srubu ven a jdeme na večeri. Když večeríme, slyším kolem sebe vedoucí, jak se baví, že ani oni o žádné bojovce neví. Zneklidnilo mě to, ale myslela jsem, že to je jen chyták - a to byla chyba.

Po večeri měl náš oddíl připravit táborák. Během příprav se ptám naší vedoucí, jestli vážně bude bojovka nebo ne. Pěťa mlčela, neodpověděla a já nevěděla proč.

S kamarády jsme zabrali tři lavičky u táboráku a pár kluků se posadilo na zem. „Tiššééé...!“ Slyšíme po chvíli od hlavního vedoucího „Dnes, jak už asi většina z vás ví...“ A je to tak, jak všichni doufali, bude bojovka „... bude bojovka!“ „Huráá!“ všichni jásají i mí kamarádi, ale mně se to nějak nezdá. Bojím se!!!

„Takže, po oddílech se vydáte nahoru na kopec, do lesa a vedoucí si přijdou pro instrukce.“ Vidím, jak jsou ostatní vedoucí zneklidnění, tak jako já.

Po nějaké době se vydáme nahoru do lesa, kde už čekají rozsvícené svíčky, ale i s malým světlem nevidím na krok. Vtom, když se dívám do lesa, jestli tam něco nevidím, slyším za zády „Netty...!“ Otočím se za hlasem, který poznám. I když je rozrušená, vím, že je to Pěťa: „Pojď sem, řeknu vám, jak ta bojovka bude vypadat. Je několik kol a v každém kole vyrazí dva z oddílů, takže bude šest kol, protože je v každé skupině dvanáct lidí...“ Začala vysvětlovat jak a kdy a kdo s kým půjde, ale já neposlouchala, dívala jsem se do lesa. „...Netty! Haló, slyšíš...?“ Zarazím se a odpovím: „Ano, slyším, co se děje?“ „Jdeš s Katy poslední, jo?“ „Ano.“ zamumlám potichu a vím, že z mého hlasu kamarádi poznali strach a zneklidnění.

To čekání je jako trest, pořád a pořád slyším s Katy řev a křičení, ale nikdo se nevrací. Kol ubývá, už je páté a já vím, že je řada na nás. Máme za úkol sebrat nějaké papírky. Vběhnu tam, ale zničehonic slyším řev Katy. Zabliká a já za ní rychle běžím, najednou zakopnu a spadnu. Ohlédnu se a zjistím, že jsem zakopla o Katino tělo, ohlédnu se a vidím, že jsou všude mrtvoly mých kamarádů. Zjišťuji, že to není hra, ale velká vražda a slyším vedoucí, jak žadoní o život. Najednou nic. Slyším jen, jak se ke mně někdo pomalu přibližuje. Nastává tma...asi jsem umřela.

Vtom se probouzím. Oddychnu si. Jsem doma v posteli. „Dobrý, byl to jen sen!“... a nebo snad ne?

žákyně 8. třídy

Metro

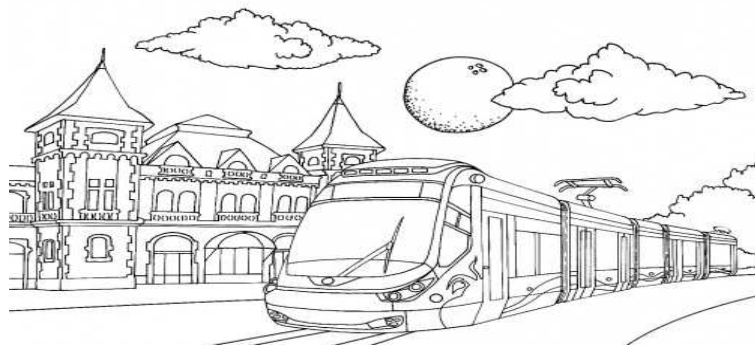
Jsem ředitelem jedné malé firmy, nic velkého. Ani mi to moc nevynáší, ale jsem spokojený. Jako každé ráno jsem vstal, umyl jsem se, oblékl se a vyrazil do práce. Jezdím metrem, protože jak už jsem říkal, nemám peníze.

Nasednu do metra, posadím se a dám si sluchátka do uší. Pozoruji ty skleslé obličeje lidí, nikdo z nich se ani neusměje. Ale až po chvílce jsem si všiml, že ještě nikdo nevystoupil a nikdo se ani nepohnul. Najednou jsem ucítil prudký náraz a já upadl do bezvědomí.

Když se probudím, sedím na zemi v kabině vagónu. Nikdo tady není, jenom já. Najednou slyším škrábání na okna. Zleva, zprava, zepředu, zezadu.... Schoval jsem se pod sedadla. Celou dobu si říkám, kde to jsem. Najednou nějaké z těch stvoření prorazí okno. Vykoukl jsem zpod sedadla. Bylo to černé, šupinaté a měřilo to asi tři metry. Hledalo to mně. Nakonec odešel za ostatními. Vylezl jsem a prorazil dveře. Vystoupil jsem a přitom šlápl do nějaké tekutiny. Strašně to smrdělo. Prohlédl jsem to, ale nikde nic. Lehl jsem si na zem a pokoušel se usnout, protože se nic jiného dělat nedalo.

Probudil jsem se v nemocnici s otřesem mozku a byl jsem v šoku. Co to bylo? Objeví se to snad ještě? To nikdo neví.

žák 8. třídy

Strašidelný dům

Přistěhovali jsme se sem před pěti lety. Bývalý majitel beze stopy zmizel a nikdy se nenašel.

Dům byl na první pohled hezký a pohodlný, ale skrýval hrůzná tajemství. Měl obývací, kuchyň, dvě koupelny a dvě ložnice. Celkem šest pokojů. Zahrada měla šest arů a měla šest jabloní.

První dny v novém domě byly příjemné a pěkné, ale za pár dní se začaly dít divné věci. Ze začátku to byly jen malé nehody, ale skončilo to hrůzně.

Dva týdny po nastěhování jsme z půdy slyšeli různé strašidelné zvuky, ze sklepa sténání, z ložnice v prvním patře rachtání a padání předmětů a z kuchyně to samé. Ráno byly všechny pokoje zničené a na stěnách byly krví napsané nápisy: „Nejste tu vítáni, odejděte.“ ale my jsme neodešli. Možná by ale bylo lepší, kdybychom to udělali.

Pár dní se dělo to samé, ale nakonec to přestalo. O dva roky později jsme našli oběšeného psa a na něm stejný nápis. O další dva roky později se v televizi objevil bývalý majitel domu. Byl mrtvý. Chtěli jsme odjet, ale pak se to stalo. Našel jsem na podlaze mrtvé rodiče a znovu ten nápis: „Odejdi!“

Ze strachu jsem podpálil dům. V ohni se na chvíli objevili postavy lidí. Mohla za to vše náhoda, nebo tajemné číslo 666, které známe jako ďáblova čísla?

žák 7. třídy

STRAŠIDELNÝ DŮL

Jednoho dne se Týna a Petr rozhodli, že se půjdou projít do lesa. A tak šli a šli, až došli ke starému dolu. Byly tam dveře a celý důl vypadal strašidelně. Petr se rozhodl, že se podívají dovnitř. Otevřeli a vešli do dolu.

Uvnitř byla velká tma, najednou uslyšeli nějaké podivné zvuky. A tak šli podle nich, až se dostali k nějakým dveřím. Ty se samy otevřely. V té místnosti byla zlatá fontána. Týna k ní přišla blíž a dívala se, jak v ní teče voda. Petr najednou ucítil, jak se ho dotýkají ledové ruce, než stačil zakřičet, zmizel pryč.

Když se Týna otočila, zjistila, že Petr někam zmizel, a tak na něj volala. Místo Petra k ní však přiletěla spousta havranů, kteří ji chytli za šaty a někam jí odnášeli. Když otevřela oči, zjistila, že je ve vězení, naproti ní za mřížemi stál Petr. Snažila se je rozbít, ale mříže byly příliš pevné. Pak uviděla, jak se na stropě hýbou klíče. Pokoušela se k nim různě dostat, ale visely moc vysoko. Na zemi však našla dlouhou tyč, vzala jí a vystrčila ke stropu, klíče pak na ni samy vklouzly. Otevřela mříž a pak vysvobodila i Petra.

Nevěděli, jak se dostanou z dolu tak, aby je nikdo nechytí. Pak si ale všimli šachty na zdi. Vylezli na ni a prolezli otvorem, před nimi se objevilo světlo. Konečně byli venku, a tak rychle utekli domů a k dolu se už nikdy nevrátili.

žákyně 7. třídy

O učiteli a Dýňákovi

Jednoho krásného letního dne se do města Waldemor přistěhoval začínající učitel, aby zde učil děti v místní škole.

Po čase se mu ve škole začalo dařit. Ve třídě měl klid a děti ho měly rády. Ale měl jednu stinnou stránku, byl to totiž velký strašpytel, protože se bál každé povídky, kterou slyšel, a to se mu jednoho dne vymstilo.

Ve městě začal Halloween, svátek strašidel, proto se učitel musel odebrat do ústraní. K večeru někdo zazvonil na jeho dveře. Šel otevřít, ale zhrozil se. U dveří totiž stál velký krvavý kostlivec s mečem v břiše. Nakonec ale učitel s překvapením zjistil, že to je jeden z jeho žáků.

Jelikož byl učitel velice vystrašený, tak se rozhodl jít si odpočinout. Vzal si koně a jel se projet. Po cestě narazil na malou krčmu, tak ho nenapadlo nic lepšího, než se jít občerstvit. Po jídle se akorát chtěl někoho optat na cestu, protože se ztratil. U krbu našel staříka, tak se ho šel zeptat. Stařík odpověděl: „Musíte přes Ohnivý les, ale pozor, prý tam straší ohnivý Dýňák.“

Učitel se sice velice zalekl, ale jinou možnost neměl. Jakmile vjel do lesa, tak měl pocit, že se za ním zavírá les. Ten byl tak tmavý, že učitel neviděl na cestu, ale to nebylo všechno. Po chvíli se zpoza stromu vynořil bájný ohnivý Dýňák. Učitel se dal na útěk. Za chvíli našel mohutný strom, tak se za něj i s koněm schoval. Jenže ohnivý Dýňák ho našel, sundal si svoji ohnivou přilbu a hodil ji po učiteli, poté se zablesklo.

Ráno po učiteli nebyla ani známka, na místě zůstaly jenom jeho boty. Od té doby nikdo o učiteli neslyšel.

žák 7. třídy

Strašidelné vtipy

- Potkají se dva upíři před nemocnicí: „Tak co, zase se jdeš rozšoupnout na transfúzku?“
„Ale kdepak, dnes mi není nějak dobře. Vezmu si jen pár použitých obvazů, udělám si čaj a půjdu si lehnout.“
- Potkají se tři upíři. První má pusou celou od krve. Druhý celou hlavu od krve. Třetí je zakrvácený celý. První se začne chlubit: "Vidíte tamto mrtvé stádo ovčí?? Tak to jsem celé vysál!" druhý odpoví: "Tss, to nic není, já vysál celé tamto město!!" třetí se jen usměje a říká: "A vidíte tamtu věž? No, tak do té jsem já vrazil!!"
- Procházejí se v noci dva duchové po starém domě a v tom uslyší za stěnou nějaké hrůzyplné zvuky. První duch se zeptá kolegy: „Ty, Alberte, pověsti o živých jsou jen kecy, vid’?“
- Kterou tepnu nemůže překousnout žádný upír? Dopravní.

